

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

sprawy **B. B.**

w sprawie o zadośćuczynienie za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 listopada 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 czerwca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej

pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3

października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami)

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B.

L. prowadzącej Kancelarię Adwokacką

kwotę 738,00 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako

pełnomocnikowi z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu

kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji,

3. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W dniu 26 stycznia 2011 r. B. B. skierował do Sądu Okręgowego wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie w wysokości 20.000 złotych za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 9 lipca 2010 r. do dnia 14 września 2010 r., zastosowane w sprawie Sądu Rejonowego w W. o sygn. III K .../09. W dniu 29 czerwca 2012 r. żądanie to zostało rozszerzone i B. B. domagał się kwoty 600.000 złotych zadośćuczynienia i 400.000 złotych odszkodowania. Wnioskodawca podkreślił, że poza tym, że był bezpodstawnie tymczasowo aresztowany, to nadto nie postawiono go w dniu zatrzymania przed sędzią, w okresie od dnia 9 lipca do dnia 19 lipca 2010 r. wykonywano wobec niego karę, której nie powinien być ponieść, a nadto w okresie tymczasowego aresztowania wprowadzono do wykonania inne orzeczone wobec niego kary mimo zainicjowania przez niego postępowań zmierzających do odroczenia wykonania tych kar. Wniosek został następnie zmodyfikowany przez pełnomocnika wnioskodawcy, który ostatecznie ograniczył się do żądania zasądzenia kwoty 600.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r., oddalił w całości wniosek B. B.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu obrazę szeregu przepisów prawa procesowego, polegającą na dokonaniu błędnych ocen okoliczności sprawy i dowodów w postaci zeznań wnioskodawcy i świadków G. B. i M. B. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 600.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 9 lipca 2010 r. do dnia 14 września 2010 r., zastosowane w sprawie Sądu Rejonowego w W.

Po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 listopada 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa na rzecz B. B. kwotę 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie w dniach od 9 lipca 2010 r. do dnia 14 września 2010 r. w sprawie Sądu Rejonowego w W. o

sygn. III .../09, z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. W pozostałej części wniosek oddalono.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Zaskarżył w niej wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej wniosek. Pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił wyrokowi:

1. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku – to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozważenie zarzutu zawartego w punkcie 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i dokonanie w konsekwencji tego dowolnej i błędnej oceny dowodów,
2. rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku – to jest art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów postawionych w kasacji pełnomocnika wnioskodawcy oraz nieustosunkowanie się do ich treści, podczas gdy przepisy nakładają taki obowiązek na sąd odwoławczy.

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od Skarbu państwa na rzecz B. B. kwoty 76.000 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 9 lipca 2010 r. do dnia 14 września 2010 r.

W kasacji sformułowano także wniosek alternatywny o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej wniosek i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy jest bezzasadna w stopniu, który umożliwił jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie stwierdzić należy, że podstawowy wniosek kasacji nie mógł być uwzględniony nie tylko z powodu oczywistej bezzasadności zarzutów kasacji, ale

także z powodów procesowych. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie może bowiem wydawać orzeczeń o charakterze reformatoryjnym, co wprost wynika z treści art. 537 k.p.k. i nie wymaga głębszego uzasadnienia.

Zarzuty kasacji dotyczą rzetelności kontroli odwoławczej przeprowadzonej w tej sprawie przez Sąd Apelacyjny. Zauważyć przy tym trzeba, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. do uwzględnienia kasacji może prowadzić tylko stwierdzenie naruszenia prawa bądź w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej, bądź innego naruszenia, ale takiego, które ma charakter rażący, a nadto mogło mieć, i to istotny, wpływ na treść orzeczenia. Takich naruszeń prawa nie stwierdzono w toku postępowania kasacyjnego. Stwierdzić trzeba, że B. B. był w przedmiotowej sprawie niesłusznie aresztowany przez 68 dni. Mimo odbywania w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie (w okresie od dnia 19 lipca 2010 r. do dnia 14 września 2010 r.), uznać należy, że fakt jednoczesnego stosowania tymczasowego aresztowania zwiększał stopień dolegliwości związanych z pozbawieniem wolności. Status osoby tymczasowo aresztowanej powoduje bowiem stosowanie szeregu dodatkowych rygorów, które nie dotyczą osoby odbywającej jedynie karę pozbawienia wolności. Okoliczności te wzięte zostały pod uwagę przez sąd odwoławczy, co wprost wynika z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku. Sąd ten weryfikując argumentację sądu pierwszej instancji i dokonując zmiany zaskarżonego wyroku dokonał oceny stopnia dolegliwości związanych z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy i trafnie podkreślił, że B. B. utracił pracę przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania, także przed tym dniem skreślono go z listy studentów, nie można zatem utraty pracy i uniemożliwienia kontynuowania studiów wiązać z faktem tymczasowego aresztowania. Przedstawiane przez wnioskodawcę argumenty dotyczące tego, że wprowadzone do wykonania kary mogły być odroczone w związku z jego wnioskami składanymi w sądzie mają charakter hipotetyczny, sąd *ad quem* trafnie podkreślił, że są to decyzje fakultatywne. Sąd ten ocenił także, akcentowany we wniosku i apelacji, wpływ tymczasowego aresztowania na dobre imię wnioskodawcy słusznie zauważając, że B. B. był już w przeszłości skazany i odbywał karę pozbawienia wolności, co niewątpliwie miało znaczenie dla opinii środowiska, w którym się obracał.

Sąd odwoławczy jest zobowiązany do rozważenia wszystkich zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym. Chodzi jednak o istotę tych zarzutów, a nie koniecznie literalne odnoszenie się w treści uzasadnienia do każdego z nich, zwłaszcza wtedy gdy dochodzi do choćby częściowego powielania argumentacji zawartej już w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Lektura uzasadnienia wyroku, który zaskarżony został kasacją prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny przeprowadził kontrolę odwoławczą w sposób spełniający standardy określone w przepisach procesowych, jednocześnie zatem nie doszło do naruszenia reguł zawartych w art. 7 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia. Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w treści przepisów wskazanych w punkcie 2 postanowienia, zaś w odniesieniu do kosztów sądowych postępowania kasacyjnego zastosowanie ma przepis art. 554 § 2 k.p.k.